

γίες -
υριακή Γ΄

Ο Θεοφιλέστατος

Επίσκοπος Καρπασίας κ. Χριστοφόρος την Κυριακή, 6 Οκτωβρίου 2013, θα λειτουργήσει και κηρύξει στον Ιερό Ναό Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού του ομώνυμου Συνοικισμού στη Λάρνακα.

Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος την Κυριακή, 6 Οκτωβρίου 2013, θα λειτουργήσει και κηρύξει στον Ιερό Ναό Παναγίας Μακεδονιτίσσης στη Μακεδονίτισσα. Την Τετάρτη, 9 Οκτωβρίου 2013, θα λειτουργήσει και κηρύξει στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίων Ανδρονίκου και Αθανασίας στην Ξυλοτύμπου.

Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου,

2 Οκτωβρίου 2012

Αναστάσιμες τροχιές

«Νεανίσκε, σοί λέγω εγέρθητι»

Το θαύμα της αναστάσεως του γιού της χήρας της Ναΐν μας προσφέρει τα πιο ελπιδοφόρα μηνύματα για τη ζωή μας. Πρώτα απ' όλα μας φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος και Θεός μας που με τη δύναμη της αγάπης Του νικά το θάνατο. Μας μεταγγίζει επίσης την αλήθεια ότι ο Χριστός, το πλέον σταθερό στήριγμα στην πορεία μας, είναι η μοναδική ελπίδα που παραπέμπει στην αληθινή και αιώνια ζωή. Το δρόμο γι' αυτή τη ζωή που διακλαδώνεται μέσα από τη Ζωηφόρο Ανάστασή Του, δείχνει ο Κύριος και με το θαύμα που μας παρουσιάζει σήμερα η Εκκλησία μας.

Η τραγωδία του θανάτου

Η ανάσταση του παιδιού της χήρας γυναίκας, όπως εκτίθεται μέσα από την περιγραφή του Ευαγγελιστή Λουκά, δεν μπορεί να περιορίζεται αποκλειστικά και μόνο στην προοπτική ενός εντυπωσιακού γεγονότος που μας προκαλεί θαυμασμό. Κυρίως μας παρακινεί να αντικρίσουμε εν Χριστώ το μυστήριο του θανάτου.

Ακριβώς, με τη διείσδυση στο βάθος των νοημάτων της περικοπής, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ο Χριστός αποκαλύπτει το θάνατο σαν «παρά φύσιν» κατάσταση που εισήλθε στη ζωή του ανθρώπου με αιτία την αμαρτία. Ο «φυσικός θάνατος» που σηματοδοτεί το τέλος αυτής της ζωής, ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα, δεν μπορεί να θεωρείται σαν μια φυσική κατάσταση. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο για να πεθάνει, αλλά «μένειν ηθέλησεν εν αφθαρσία». Το κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης μας διαβεβαιώνει: «Ο Θεός έκτισε τον άνθρωπον επ' αφθαρσία και εικόνα της ίδιας αιδιότητος· φθόνω δε διαβόλου εισήλθεν θάνατος εις τον κόσμον».

Ο άνθρωπος θα μπορούσε να κινηθεί στην προοπτική της αθανασίας, αν δεχόταν την κοινωνία της αγάπης του Θεού και την αντιπρόσφερε με την εναπόθεση της ζωής του στις αγκάλες της εκκλησίας. Αυτή η αντιπροσφορά σημαίνει μετοχή στη ζωή του Θεού, έξω από την οποία εκείνο που κυριαρχεί είναι ο θάνατος. Στο πρόσωπο των Πρωτοπλάστων διεφάνη ότι ο άνθρωπος δυστυχώς κινήθηκε προς την κατεύθυνση της εκτροπής της κυκλοφορίας της Θεϊκής αγάπης. Κατά τρόπο που να την κρατεί μόνο για τον εαυτό του, γεγονός που συνιστά και την εγωιστική τοποθέτησή του.

Με την εκτροπή αυτή και την ροπή προς την αμαρτία, ο άνθρωπος κλείστηκε ερμητικά στον εαυτό του (συμπτώματα του εγωισμού και της φιλαυτίας). Παραμέρισε τον Θεό απορρίπτοντας τη δωρεά της αγάπης Του. Στην κορυφαία έκφραση της τραγικότητάς του, στηρίχθηκε στις φυσικές και βιολογικές του δυνάμεις που από τη «φύση» τους καταλήγουν στη φθορά και το θάνατο. Προηγήθηκε λοιπόν ο «πνευματικός θάνατος», που επέρχεται από το χωρισμό του ανθρώπου από το Θεό και ακολούθησε ως συνέπεια ο «φυσικός θάνατος» που

συνιστά το χωρισμό της ψυχής από το σώμα.

Η υπέρβαση του θανάτου

Πέραν από τις όποιες ανθρώπινες ερμηνείες δίνονται στο θάνατο και παρά τις απέλπιδες και αγωνιώδεις προσπάθειες για να απομακρυνθεί ο άνθρωπος από την πραγματικότητά του και την επιθυμία του να ζει αιωνίως, δεν μπορεί να μην έλθει αντιμέτωπος με αυτόν.

Το πιο κρίσιμο σημείο για την αντιμετώπιση του θέματος επικεντρώνεται στο κατά πόσον ο ίδιος ο άνθρωπος επιδιώκοντας την αιώνια και ατελεύτητη ζωή, εκμεταλλεύεται την προσφορά της Θείας αγάπης, για να ενώσει την κτιστή ύπαρξή του με την άκτιστη Κυριότητα του Ιησού. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός ότι ο Ευαγγελιστής Λουκάς στην περικοπή που ξεδιπλώνει σήμερα μπροστά μας η Εκκλησία, ονομάζει τον Ιησού «Κύριον». Είναι πράγματι ο Κύριος, ο Θεός, ο Δημιουργός και ο Εξουσιαστής της ζωής και του θανάτου. Η αναγκαιότητα να συνδέσει ο άνθρωπος τη ζωή του με την παρουσία του Κυρίου και ειδικότερα με το Σώμα Του που παρατείνεται στον αιώνα, πηγάζει και από την έμφυτη επιθυμία του να ζει αιωνίως. Ο άνθρωπος με κανένα τρόπο και ποτέ δεν θέλει να πεθάνει. Η «κατ' εικόνα» Θεού δημιουργία του, τον παραπέμπει στην αιώνια παρουσία του Κυρίου, στην αγάπη του οποίου καλείται να εναποθέσει τον εαυτό του με όλα τα βάρη που σηκώνει. Σ' αυτήν ακριβώς την προοπτική η ζωή του καταξιώνεται και αποκτά νόημα και περιεχόμενο, πέραν της φοβερότητας και της τραγωδίας του θανάτου.

Αγαπητοί αδελφοί, η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ξεδιπλώνει μπροστά μας την θαυματουργή ανάσταση του παιδιού από τον Χριστό, μας προσκαλεί ν' αποκομίσουμε κι εμείς γεύσεις ζωής από την παρουσία του Θεανθρώπου Κυρίου ανάμεσά μας. Στη σωτήρια αυτή πορεία του, ο άνθρωπος μπορεί ν' αντικρίσει τη δυναμική της αιώνιας ζωής που αποκαλύπτεται στο παρόν ως κοινωνία αγάπης με το Θεό. Σε μια κορύφωση αυτής της κοινωνίας στην πιο εμπειρική της μορφή, ο Χριστός μας προσκαλεί στο Ευχαριστιακό Δείπνο, δηλαδή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Όταν κοινωνούμε, μετέχουμε από τώρα της αιώνιας ζωής και γινόμαστε δέκτες των πιο αναστάσιμων και ελπιδοφόρων μηνυμάτων. Ας

ανταποκριθούμε, λοιπόν, στη μεγάλη αυτή προσφορά της αγάπης του Κυρίου μας, μέσα από τη δυναμική της οποίας μπορούμε να βαδίσουμε το δρόμο της σωτηρίας μας, όπως ο νέος της περικοπής που άκουσε το «νεανίσκε, σοί λέγω εγέρθητι».

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ: Προς Εβραίους ια΄33- ιβ΄2.

οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τούς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρεῖττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς.

Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν.

Άπόδοση στη νεοελληνική:

Αφενός άλλοτε με ονειδισμούς και με θλίψεις σάς έκαναν θέατρο, αφετέρου άλλοτε γίνατε συμμετοχοί με αυτούς που τους συμπεριφέρονταν έτσι. Και πράγματι, με τους φυλακισμένους συμπάσχατε και την αρπαγή των υπάρχόντων σας τη δεχτήκατε με χαρά, γνωρίζοντας ότι έχετε για τους εαυτούς σας καλύτερη παρουσία και μόνιμη.

Να μην αποβάλετε λοιπόν την παρρησία σας, που έχει μεγάλη μισθαποδοσία. Γιατί έχετε ανάγκη από υπομονή, για να κάνετε το θέλημα του Θεού και να λάβετε ό,τι υποσχέθηκε.

Γιατί ακόμα πολύ λίγος χρόνος μένει. ο ερχόμενος θα έρθει και δε θα χρονίσει.

Ο δίκαιός μου, όμως, θα ζήσει από την πίστη, και αν υποχωρήσει, δεν ευαρεστείται η ψυχή μου σ' αυτόν.

Εμείς όμως δεν είμαστε άνθρωποι της υποχώρησης, για να χαθούμε, αλλά είμαστε άνθρωποι πίστης, για να διατηρήσουμε τη σωτηρία της ψυχής μας.

Γι' αυτό λοιπόν και εμείς, επειδή έχουμε τοποθετημένο γύρω μας τόσο μεγάλο νέφος μαρτύρων, ας αποθέσουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, και ας τρέχουμε με υπομονή στον αγώνα που βρίσκεται μπροστά μας, αποβλέποντας στον αρχηγό και τελειοποιητή της πίστης μας, τον Ιησού, ο οποίος, εξαιτίας της χαράς που βρισκόταν μπροστά του, υπέμεινε σταυρό και καταφρόνηση την ντροπή και έχει καθίσει στα δεξιά του θρόνου του Θεού.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ: Κατά Λουκάν ζ' 11-16

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐξῆς ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς.

ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.

καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε·

καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Άπόδοση στη νεοελληνική:

Και συνέβηκε αμέσως μετά ο Ιησούς να πάει σε μια πόλη που καλείται Ναΐν και πήγαιναν μαζί του οι μαθητές του και πλήθος πολύ.

Μόλις λοιπόν πλησίασε στην πύλη της πόλης, τότε ιδού, έφερναν έξω έναν πεθαμένο, μονογενή γιο της μητέρας του, και αυτή ήταν χήρα. Και αρκετό πλήθος της πόλης ήταν μαζί της.

Και όταν την είδε ο Κύριος, τη σπλαχνίστηκε και τής είπε: «Μην κλαις».

Και αφού πλησίασε, άγγιξε τη σορό, και εκείνοι που τη βάσταζαν στάθηκαν. και είπε: «Νεαρέ, σου λέω, σήκω».

Και ανακάθισε ο νεκρός και άρχισε να μιλά, και τον έδωσε στη μητέρα του.

Κατέλαβε τότε φόβος όλους και δόξαζαν το Θεό, λέγοντας: «Προφήτης μεγάλος εγέρθηκε μεταξύ μας», και: «Επισκέφτηκε ο Θεός το λαό του».

Πηγή: churchofcyprus.org.cy